

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/171/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116213235
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116213235.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Jany Vlčkovej, v právnej veci žalobcu: VEPOS BRATISLAVA, s.r.o., so sídlo: Jančova 1644/3, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 371 230, zastúpený: JUDr. Tomáš Plank, advokát, so sídlom Námestie slobody 10, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Mestská časť Bratislava - Staré mesto, Vajanského nábrežie 3, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, 814 21, IČO: 00 603 147, zastúpený BARRISTER LEGAL s.r.o., so sídlom Radvanská 28, 811 01 Bratislava, IČO: 46 225 234, o zaplatenie 125 091,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.06.2018, č.k. 15C/74/2016-127, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 125 091,20 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne počnúc od 20.02.2016 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 269 ods. 2, § 324 ods. 1, § 365, § 369 ods. 1,2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Vecne rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní nebolo sporné, že žalovaný a žalobca uzatvorili dňa 06.11.2015 Zmluvu o poskytovaní služieb č. Z201533148_Z, predmetom, ktorej bola zimná údržba miestnych komunikácií III. a IV. triedy, pričom súčasťou tohto plnenia dodávateľa bola aj pohotovosť pracovníkov v rozsahu 33.120 hodín a pohotovosť strojov v rozsahu 8.830 hodín (ďalej len "Zmluva"). V konaní nebolo sporným, že žalovaný si služby žalobcu objednal (cestou dispečera), žalovaný následne doručil dispečerom informácie o výjazdoch (kde informoval o počte pracovníkov, strojoch , materiáli o začiatku a konci výjazdu o ubehnutých kilometroch), ktoré následne dispečer potvrdil svojim podpisom. Rovnako v konaní nebolo sporné, že k faktúre za január nebol priložený dodací list potvrdený žalovaným, ale že prehľad o vykonaných prácach bol doručený žalovanému formou rozpisu. Na základe objednávok žalovaného a záznamu vykonaných prác, ktoré potvrdil dispečer ako žalovaným poverená osoba, ktoré realizované práce potvrdil svojim podpisom na denných záznamoch vykonaných prác následne vystavil žalobca faktúru č. XXXXXXXXXXXX. Z vykonaného dokazovania a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach mal súd prvej inštancie za preukázané, že objednávky zadával dispečer, pričom následne jednotlivé žalobcom realizované služby v zmysle doložených výkazov kontroloval a odsúhlasoval. Z výpovede svedka pána J., ktorý v čase spornej fakturácie bolo u žalovaného

na dispečingu zamestnaný súd zistil, že objednávka služieb prebehla telefonicky, potom sa prešlo na písomnú formu, denne sa zapisovalo, dispečer mal dispečerskú knihu kde sa evidovalo všetko napr. výjazd, ak telefonoval o 22:00 hod. ukončený výjazd 6.00 hod, odsúhlasenie dodávateľských služieb. Svedok Štiglic vypovedal, že pri poskytovaní služieb zo strany žalobcu komunikoval na strane žalovaného výhradne s dispečingom, ktorý kontroloval jednotlivé výjazdy a jednotlivé aj objednával podľa potreby, následne žalobca zabezpečil výjazd. Každý výjazd, ktorý dispečing žalobcovi oznámil sa zaznamenával do dispečerskej knihy. Predloženú emailovú komunikáciu medzi VEPOS - žalobcom a dispečingom uvedený svedok spoznal, považoval ju za autentickú, išlo o komunikácie, ktoré prebiehali po výjazde a zasielali sa žalovanému, sú v dispečerskej knihe. Ide o súpis prác, ktoré sa dokladali k faktúram. Pričom dispečer objednával služby telefonicky, služby po výjazde odsúhlasil a na základe tejto komunikácie vykonal u žalobcu súpis prác, ktorý bol podkladom k fakturácii. Bolo nesporné, že pokiaľ išlo o služby ktoré žalobca poskytol žalovanému v mesiaci január 2016, ich objednanie žalovaný nespochyboval. Vyvodil, že za prejav súhlasu oprávnenej osoby možno bezpochyby považovať podpis dispečera. Nakoľko strany sporu spolu obchodovali dlhé roky, mali zaužívané obchodné zvyklosti, preto ich komunikácia i spôsob fakturácie prebiehal obvykle na základe podkladov tak, ako to popísali svedkovia, ktorých výpovede posúdil súd prvej inštancie ako dôveryhodné. Zohľadniac výpoveď svedka pána J., že podkladom na fakturáciu boli dodacie listy potvrdené žalovaným, vyvodil, že pod dodacím listom si svedok nepredstavoval dodací list s formálnymi náležitosťami tak ako ich vyžadoval žalovaný, naopak z jeho výpovede vyvodil, že služby si žalovaný objednával telefonicky a výkony zaznačoval svedok v dispečerskej knihe, po ich odkontrolovaní, pričom samotné dodávateľské služby museli byť odsúhlasené dispečerom a taktiež zaznačené v dispečerskej knihe. Z výpovedí oboch svedkov i doložených listín vyplynulo, že si žalovaný služby nie len objednal ale mal o nich aj presný prehľad, všetko zaznamenával v dispečerskej knihe podľa ktorej mal možnosť presne realizáciu jednotlivých výjazdov odkontrolovať a to aj napriek tomu, že žalobca nepredložil k faktúre dodací list ale rozpis výkonov podľa denných záznamov. To, že dispečeri dodávateľské služby ako boli realizované žalobcom, odkontrolovali a odsúhlasili vyplývalo z predloženej emailovej komunikácie. Kontrolu objednanej služby potvrdil dispečer svojím podpisom, pričom takto potvrdené dodanie služby potvrdené popisom oprávnenej zodpovednej osoby možno považovať za kvalifikované dodanie služby majúce podľa obchodnej zvyklosti ktorá medzi stranami pretrvávala roky (žalovaný túto skutočnosť v konaní nespochyboval) dostatočnú relevanciu pre následnú fakturáciu. To, že žalovaný mal presný prehľad o tom, čo si objednal a čo nakoniec bolo žalobcom ako služba realizované, vyplývalo i z listu žalobcovi zo dňa 19.05.2016, ako i dupliky žalovaného kde uviedol, že sporná faktúra za január č. XXXXXXXXXXXX je v sume 221,58 eur (z celkovej sumy 125 091,20 eur) neoprávnená, čo zistil žalovaný po kontrole jednotlivých fakturovaných položiek, a teda že v tejto sume vo fakturácii žalobcu rozpor medzi objednanými a vykonanými službami. Mal za to, že žalobca preukázal, že poskytol služby žalovanému v rozsahu ako ich vyfakturoval, ten tieto skontroloval (preukázané samotným tvrdením žalovaného, podporne aj existenciou dispečerskej knihy ktorú žalovaný mal) a spochybnil bez bližšieho zdôvodnenia a dôkazov neoprávnenosť fakturácie len v sumu 221,58 eur, keď takto žalovaným uplatnená obrana bola preto nedôvodná a súd aj v tejto časti považoval nárok žalobcu za daný. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nevzhliadol na započítací prejav žalovaného v sume faktúry č. XXXXXXXXXXXX vo výške 70 630,92 eur, majúci za to, že sa jedná o pohľadávku spornú. Vychádzajúc z toho, že okolnosti existencie resp. neexistencie tejto pohľadávky, bezdôvodného obohatenia žalobcu neboli predmetom konania, teda žalovaným uplatnená pohľadávka majúca byť spôsobilá na započítanie nebola v rovine exitujúcej ale len hypotetickej, neistej pohľadávky, žalovaný nedoložil žiadne listinné dôkazy k svojim tvrdeniam, ani len spornú faktúru, a teda nepreukázal, že má voči žalobcovi takto uplatnenú pohľadávku, ustálil, že je vylúčené aj jej prípadné započítanie. Na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil žalobcom uplatnený nárok v celom rozsahu ako dôvodný a zároveň mal za to, že žalobcovi patrí aj úrok z omeškania v zákonom stanovenej výške 8,05% ročne, a to odo dňa 20.02.2016 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a určil úspech žalobcu v rozsahu 100%.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac ust. § 365 ods.1 písm. e), f a h) CSP. Poukázal na to, že so žalobcom uzavreli dňa 06.11.2015 Zmluvu o poskytovaní služieb č.E_Z, predmetom ktorej bola zimná údržba miestnych komunikácií III a IV triedy, ktorá bola uzavretá do 31.03.2016. Žalobca vystavil faktúru č. XXXXXXXXXXXX, ktorou fakturoval údajnú realizáciu služieb súvisiacich so zimnou údržbou za december 2015, a to sume 70 630,92 eur. K predmetnej faktúre nebol priložený dodací list o vykonaní služby podľa objednávky, ktorým má byť v zmysle odseku 2.4 bodu 7 zmluvy podkladom pre fakturáciu. Neboli mu doručené denné záznamy vykonaných prác v

súlade s odsekom 2.4 bod 6 zmluvy. Neobjednal si žiadne služby, ktoré boli predmetom fakturácie za december 2015, pričom ani v emaily zo dňa 09.12.2015a ani v žiadnom inom emaily nie je uvedené, že si objednáva u žalobcu služby zimnej údržby. Rovnako ani k faktúre č. XXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2016 v sume 125 091,20 eur nebol priložený potvrdený dodací list, pričom priložený dodací list je obligatórny podkladom fakturácie podľa odseku 2.4 bodu 7 Zmluvy. Nakoľko jeho administratívnou chybou došlo k úhrade faktúry za december 2015, listom zo dňa 18.03.2016 jednostranne započítal vykonanú platbu zo dňa 18.01.2016 v sume 70 630,92 eur na úhradu faktúry za január 2016 vo výške 125 091,20 eur a požiadal žalobcu o storno faktúry. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné, aby súd vykonal dokazovanie aj ohľadom oprávnenosti resp. neoprávnenosti decembrovej faktúry, čo súd neurobil. Nakoľko žalobca nepreukázal oprávnenosť fakturácie úkonov v rámci decembrovej údržby, nebolo na ňom, aby preukázal, že si služby neobjednal, bolo na žalobcovi aby jeho tvrdenia vyvrátil. Uviedol, že v konaní nespochybňoval januárovú faktúru ako celok, ale spochybňoval januárovú fakturáciu, nakoľko mu neboli predložené doklady, na základe ktorých mohol skontrolovať a vyhodnotiť oprávnenosť sumy januárovej faktúry. Konajúci súd opomenul že prvý krát medzi ním a žalobcom bol uzatvorený zmluvný vzťah v rámci elektronického kontraktačného systému, preto ne tento vzťah nie je možné aplikovať predchádzajúce obchodné zvyklosti. Žalobca nepreukázal, že si plnil zmluvné povinnosti, a to viesť denné záznamy vykonaných prác, a to priložiť k faktúre dodací list potvrdený žalovaným ako objednávateľom o vykonaní služby. Denné záznamy za mesiac január 2016 mu doručil žalobca prvý krát až vo vyjadrení k žalobe zo dňa 05.03.2013, pričom potvrdené dodacie listy mu nikdy neboli doručené. Zo žiadnych dôkazov žalobcu nevyplývalo, kedy k podpísaniu denných záznamov zo strany dispečerov konkrétne došlo a či boli potvrdené v čase, kedy došlo k fakturácii. Svedok J. vo výpovedi uviedol, že vzájomná spolupráca prebiehala tak, že žalobca doručil dispečerom dodací list, ktorý mali dispečeri odkontrolovať podľa dispečerskej knihy a tento dodací list následne podpísali a poslali žalobcovi, čo slúžilo ako podklad k faktúre. Bez ohľadu na to, aký doklad mal svedok J. na mysli či už dodací list alebo denný záznam, ani jeden z týchto podkladov žalobca k faktúre nepredložil. Trval na tom, že denné záznamy nemožno považovať za dodacie listy v zmysle zmluvy. Vystavený dodací list sa považuje za účtovný doklad iba v prípade, ak spĺňa podmienky uvedené zákonom č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Denné záznamy nespĺňajú náležitosti dodacieho listu a preto ich nemožno považovať za dodacie listy, tak ako sa mylne domnieval súd. Aj v prípade, ak by sa denné záznamy považovali za dodacie listy, bolo povinnosťou žalobcu tieto priložiť k faktúre čo neurobil, preto sa ani nemohol dostať do omeškania s úhradou faktúry. Vzhľadom k tomu namietal aj dôvodnosť priznania úrokov z omeškania. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Konkrétnu zmluvu na zimnú údržbu v zime 2015/2016 nemožno vytrhnúť z kontextu predošlej spolupráce, keďže pre žalovaného vykonával zimnú údržbu niekoľko rokov. O vykonanej práci neboli pochybnosti, námietky vzniesol žalovaný až po skončení zimnej sezóny v roku 2016 po vystavení záverečnej faktúry. Vypočítaní svedkovia potvrdili opakujúcu sa prax vo vzájomnej spolupráci ako aj splnenie jeho záväzku.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

7. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočné a presvedčivé a súd prvej inštancie sa v ňom vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal, niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že závery v ňom obsiahnuté

nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Rozhodnutie prvoinštančného súdu nemožno považovať za „prekvapivé“, nakoľko nebolo založené na nepredvídateľných dôvodoch, ktoré nemohol žalovaný namietat v konaní pred súdom prvej inštancie. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

8. Vo vzťahu k žalovaným uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, odvolací súd uvádza. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Vo vzťahu k námietkam žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť svojho nároku, odvolací súd uvádza. Povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky je v sporovom konaní povinnosťou strán (§ 132 ods. 1 a § 185 C.s.p.). Ide o povinnosť tej zo strán, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná. Povinnosť strán tvrdiť určité potrebné skutočnosti v sporovom konaní ovládanom prejednávacou zásadou sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť stranou uvádzanou. V prípade, že ju strana splnila, platí, že uniesla bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazným bremenom sa rozumie zodpovednosť strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v prípadoch, kedy určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola pre nečinnosť strany preukázaná (resp. objektívne nemohla byť preukázaná) a kedy výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží potom na tej strane, ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

10. V prejednávanej veci žalobca svoj nárok skutkovo vymedzil tak, žalovaný a žalobca uzatvorili dňa 06.11.2015 Zmluvu o poskytovaní služieb č. E._Z, predmetom ktorej je zinná údržba miestnych komunikácií III. a IV. triedy, súčasťou tohto plnenia dodávateľa je aj pohotovosť pracovníkov v rozsahu 33.120 hodín a pohotovosť strojov v rozsahu 8.830 hodín (ďalej len „Zmluva“). Zmluva bola uzatvorená v rámci elektronického kontraktčného systému na dobu určitú, do 31.03.2016. Predmetom žalobcom

uplatneného nároku bolo zaplatenie faktúry č. XXXXXXXXXX zo dňa 31.01.2016 vystavenej na sumu 125 091,20 eur, za dodávku služieb súvisiacich so zimnou údržbou za mesiac január 2016. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku žalovaný spočiatku namietal, že žalobcom fakturované služby si nikdy neobjednal, svoju argumentáciu následne zmenil tak, že „po vykonaní kontroly fakturovaných položiek za január 2016 bolo zistené, že faktúra č. XXXXXXXXXX je v sume 221,58 eur neoprávnená“. Preto, ak žalovaný zo sumy 125 091,20 eur spochybňoval len nepatrnú sumu 221,58 eur, a to na základe kontroly jednotlivých položiek, musel mať a mal vedomosť o službách poskytnutých žalobcom. Ak žalovaný namietal dôvodnosť nároku žalobcu v sume 221,58 eur, t.z. popieral žalobcom uvádzané skutkové tvrdenia, nepostačovala len konštatácia žalovaného o nedôvodnosti nároku žalobcu v danej časti, bolo potrebným, aby žalovaný svoje tvrdenia aj preukázal. Nakoľko v sporovom konaní sa uplatňuje prejednávací zásada, má každý z účastníkov jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Nedôvodným sa javia i námietky odvolateľa, že nárok žalobcu nemožno považovať za dôvodný nakoľko žalobca nesplnil svoju zmluvnú povinnosť a nepredložil žalovanému potrebné doklady. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že si žalovaný služby nie len objednal ale mal o nich aj presný prehľad, všetko zaznamenával v dispečerskej knihe po ich odkontrolovaní. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že za prejav súhlasu oprávnenej osoby bolo možné považovať podpis dispečera, pričom samotné dodávateľské služby museli byť odsúhlasené dispečerom a taktiež zaznačené v dispečerskej knihe. Svedok pán J. potvrdil, že podkladom na fakturáciu boli dodacie listy potvrdené žalovaným. I keď nebolo zrejmé, kedy konkrétne k podpísaniu denných záznamov zo strany dispečerov došlo, zásadným sa javí skutočnosť, že služby si žalovaný objednával telefonicky a výkony zaznačoval konkrétny dispečer v dispečerskej knihe, čo vyplynulo aj z predloženej emailovej komunikácie. Preto ak zamestnanec žalovaného - dispečer vykonal kontrolu objednanej služby čo potvrdil svojím podpisom, bolo potrebné takto potvrdené dodanie služby potvrdené popisom oprávnenej zodpovednej osoby kvalifikovať ako potvrdenie dodania služby. Argumentácia žalovaného, že denné záznamy formálne nespĺňali podmienky uvedené zákonom č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve vo vzťahu k forme dodacieho listu, odvolací súd má za to, že takýmto prístupom by došlo k nadmernému, a teda nežiaducemu formalizmu a byrokratizmu pri napĺňaní účelu sledovaného zmluvou, a to za situácie, kedy žalovaný jednak uznal, že nárok žalobcu v rozsahu 124 869,62 eur a ním spochybňovanú sumu 221,58 eur, ničím nepreukázal.

11. V podanom odvolaní uplatnil odvolateľ aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec). Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ odvodzoval od toho, že súd prvej inštancie nevykonal v konaní potrebné dokazovanie ohľadom oprávnenosti resp. neoprávnenosti decembrovej faktúry. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 125 091,20 eur s príslušenstvom, v zmysle faktúry za január 2016 č. XXXXXXXXXX. Z prejavu žalovaného (vyjadrenie k žalobe) možno vyvodiť, že si voči žalobcovi uplatnil svoju pohľadávku na započítanie (uplatnil menej ako si uplatnil žalobca), t.z. jednalo sa prostriedok procesnej obrany žalovaného. Vychádzajúc z uvedeného bolo na žalovanom, aby ním tvrdené skutočnosti t.z. dôvodnosť obrany voči nároku žalobcu, v konaní preukázal.. Započítať možno vzájomne sa kryjúce pohľadávky, a to za podmienky že obe pohľadávky existujú, t.z. nejedná sa o pohľadávku spornú, či fiktívnu príp. domnelú. Vychádzajúc z toho, že žalovaný dôvodnosť svojej pohľadávky voči žalobcovi odôvodňoval len tým, že si služby fakturované žalobcom faktúrou za december 2015 nikdy neobjednal, bez toho, aby svoje tvrdenia preukázal, správnym je záver súdu prvej inštancie, že žalovaný vo vzťahu k svojej procesnej obrane proti nároku žalobcu v konaní neunesol dôkazne bremeno. Preskúmaním obsahu spisu má odvolací súd za to, že súdu prvej inštancie nemožno uprieť správnosť procesného postupu, keď na žalovaným uplatnenú námietku premlčania nevzhladol. S poukazom na uvedené odvolací súd považoval odvolacie námietky žalovaného za nespôsobilé privodiť iný záver, než k akému dospel súd prvej inštancie, ak uviedol, že započítacia námietka žalovaného nespôsobilá účinky predpokladané ustanovením § 580 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>, v zmysle ktorého, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu.

12. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

13. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie.

14. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie), preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 2 CSP potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalobca, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).